

Acsai Roland

Kotta

Kotta
volt az ég, s rajta szalakóta.

Oltár
a táj, a szél zúgása zsoltár.

Nemtő
örködött itt, és a Teremtő.

Gerle
búgott, és folydogált a Perje.

Tükre
nézett vissza egy régi ükre.

Firhang
lebbent, és elzengett a visszhang.

Néma
lett a szájban rekedt fonéma.

Árnyak
dőlnek felém, mint a madárnyak.

Málló
jelen, a múltnak reklamáló.

Egykor
elindult, majd véget ért egy kor.

Neonhalak

Neon-
halak úsztak. Azóta eltelt pár
eon.
A filmekben sokszor feltűnt Alain
Delon,
és sorra írta a könyveit Schmidt
Egon.
Gyerekként túl voltam, vagy innen az
egón,
a szőnyegen szétszórva hevert a
legóm,
míg halak világítottak, mint a
neon.
Ahol most várok, egy láthatatlan
peron.
Neonhalak fénye idáig ér,
bevon –
az emlékek tartósabbak, mint a
beton.